

Birşey Unuttum

– M.Filizman · 26 Ekim 2012

Hayat o kadar hızla akıp gidiyor ki,farkında bile değiliz.Ne zaman anlıyoruz? Mutlaka hayatımız da birşeylerin iyi gitmediği zamanlar da kendimizin iç dünyasına dünük soru ve cevaplardan anlıyoruz ki birşeyleri unutuyoruz.Günler geçiyor,bazı isteklerimizi erteliyoruz.Yolumuzun hiç bitmeyeceğini düşünmüyoruz,Oysa bize biçilen ömür sınırlı.

Bir de hayatımızı idame ettirmek için verdiğimiz uğraşlar var.İşimiz bizi esir almış gibi.Bütün isteklerimizi ertelemek zorunda bıraktıyor.Rakiplerimiz var.Bir zayıf anımız da bizleri yarış dışı bırakmak için fırsat kolluyorlar.

Kitapçıdan alınmış,özenle seçilmiş kitaplar raflarımızda okunmayı bekleyebilir.Bunun zamanı var diye erteleye biliriz,ama hayat akıp giderken birşeyleri unutuyoruz.Vakit kalmıyor,perde inmek üzere.Tekrar üzerinde düşünmemiz gereken bir makale köşede unutuluyor.

Oysa bir tek hayatın tekrarı yok.

Gitmeyi,gezmeyi planladığımız şehirler,bizleri bekliyor.Oysa vakit var diyoruz,Yazmayı düşündüğümüz konu,okumayı düşündüğümüz bir yazar,merak ettiğimiz tarihi şahsiyetler hep unutuluyor. Belki işimiz de varmak istediğimiz hedef,Yapmak istediğimiz kariyer,öğrenmek istediğimiz yabancı diller hep unutuluyor.Yada bir heves olarak kalıyor.Erteleniyor.

Ve geriye baktığımız da vakit azalıyor,perde inmek üzere.Birşey unutmamak için hedeflerimizi öne alalım,

Şüküfe Nihal'in şiiri ,kendini yitik ümidlerini yazdığı gibi ,bizlere de birşey hatırlatmakta.Yolumuzu uzun sanabiliriz.

Ama yollar bazen çok kısa sürebilir.Ya da çok engelli.

Yapmak istediğimiz ülküler içimizde ukte olarak kalabilir.

Yol uzun olabilir,ama yapmak istediklerimizi kısa zaman da yapmakta fayda var.

Unuttuklarımızı yapmak için acele edelim.Hayati ihtiyaçlarımızı ertelemeyelim,yoksa bizlerde "birşeyler unuturuz" hayat yolunda,Geriye baktığımız da İçimizde ukte olarak kalabilir.

BİRŞEY UNUTTUM

Yolum uzundu biraz, kayalıklar çetindi;
Sona yaklaşınca da gün bitti, akşam indi;
Dediler: "Pek boş yere değil verdiğin emek,
Eriştin demek!..."

Hazırlık da bir büyük savaş bu yolculukta.. .
Nu uçurumlar aşmak gerekmiş bir solukta!...
Bir cılız su başı da bulsam şimdi tasam yok;
Dayandığım kayaya değemez ateş ve ok!...

Yalnız,
Gönlümde bir acı var, adını bulamadım;
Kırık gibi kanadım!
Bir şey mi kaybettim, ne? Ellerim bomboş gibi.. .
Bir yakuttan kadeh ki varlık çatlamış gibi .. .

Ses mi, çiçek mi desem;
Işık mı, renk mi desem;
Sanki, geçtiğim yolda bir şey unuttum!...

Şüküfe Nihal